

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Aneta Milczek

przy udziale Protokolanta: Agnieszki Pyszczak

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 07.02.2017r., 04.04.2017r., 08.06.2017r., 10.10.2017r., 28.11.2017r.

sprawy **J. O.** syna H. i K. z domu K., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że :

I. w okresie od stycznia 2016 roku daty dziennej bliżej nieustalonej do dnia 22 marca 2016 roku w P., woj. (...), uporczywie nękał D. L. w ten sposób, że wielokrotnie, o różnych porach dnia i nocy, wbrew jej woli, za pośrednictwem telefonu komórkowego dzwonił oraz wysyłał wiadomości tekstowe na numer telefonu komórkowego wymienionej prywatny i służbowy, dzwonił domofonem do drzwi mieszkania, podejmował próby nawiązania z nią kontaktu za pośrednictwem osób trzecich, pozostawił wiadomości w skrzynce pocztowej, pomawiał ją i oczerniał w opinii przełożonych, śledził, obserwowal, przebywał w okolicy miejsca zamieszkania i pracy wymienionej, groził samobójstwem, wszczęciem postępowania karnego oraz pobiciem i pozbawieniem życia celem wymuszenia kontaktu, czym wzbudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność, tj. o czyn z art. 190a § 1k.k.

II. w dniu 18 marca 2016 roku w P., woj. (...), wdarł się do mieszkania D. L. a następnie wbrew żądaniu wyżej wymienionej osoby uprawnionej miejsca tego nie opuszczał, przez co naruszył jej mir domowy, tj. o czyn z art. 193 k.k.

I.oskarżonego **J. O.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów wyczerpujących w pkt I dyspozycję art. 190a § 1 k.k. , w pkt II dyspozycję art. 193 k.k. i za to: za czyn z pkt I na podstawie art. 190a § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; za czyn z pkt II na podstawie art. 193 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. tak orzeczone kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 3000 (trzech tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę ;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną i zbliżania do pokrzywdzonej na odległość 100 metrów;

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę (...) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

VII. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty i 500 (pięćset) złotych tytułem zwrotu wydatków w części w pozostałym zakresie zwalania go od ich zapłaty.

Sygn. akt II K 431/16

UZASADNIENIE

J. O. został oskarżony o to, że: w okresie od stycznia 2016 roku daty dziennej bliżej nieustalonej do dnia 22 marca 2016r roku w P. woj. L., uporczywie nękał D. L., w ten sposób, że wielokrotnie o różnych porach dnia i nocy, wbrew jej woli, za pośrednictwem telefonu komórkowego, dzwonił oraz wysyłał wiadomości tekstowe na numer telefonu komórkowego wymienionej prywatny i służbowy, dzwonił domofonem do drzwi mieszkania, podejmował próby nawiązania kontaktu za pośrednictwem osób trzecich, pozostawił wiadomości w skrzynce pocztowej, pomawiał ją i oczernia w opinii przełożonych, śledził, obserwował, przebywał w okolicy miejsca zamieszkania i pracy wymienionej, groził samobójstwem, wszczęciem postępowania karnego oraz pobiciem i pozbawieniem życia celem wymuszenia kontaktu, czym wybudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. oraz o to, że w dniu 18 marca 2016 roku w P. woj. (...), wdarł się do mieszkania D. L. a następnie wbrew żądaniu wyżej wymienionej osoby uprawnionej miejsca tego nie opuszczał, przez co naruszył jej mir domowy tj. o czyn z art. 193 k.k.

Po przeprowadzeniu rozprawy Sąd Rejonowy w Puławach ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

J. O. oraz D. L. pozostawali ze sobą w bliskiej relacji, która trwała od grudnia 2013r. W styczniu 2016 roku D. L. postanowiła zakończyć znajomość z J. O.. J. O. nie chciał się z tym pogodzić i zaakceptować decyzji D. L.. Od stycznia 2016 roku daty dziennej bliżej nieustalonej do dnia 22 marca 2016r roku w P. woj. (...), J. O. uporczywie nękał D. L., w ten sposób, że wielokrotnie o różnych porach dnia i nocy, wbrew jej woli, za pośrednictwem telefonu komórkowego, dzwonił oraz wysyłał wiadomości tekstowe na numer telefonu komórkowego wymienionej prywatny i służbowy, dzwonił domofonem do drzwi mieszkania, podejmował próby nawiązania kontaktu za pośrednictwem osób trzecich, pozostawił wiadomości w skrzynce pocztowej, pomawiał ją i oczernia w opinii przełożonych, śledził, obserwował, przebywał w okolicy miejsca zamieszkania i pracy wymienionej, groził samobójstwem, wszczęciem postępowania karnego oraz pobiciem i pozbawieniem życia celem wymuszenia kontaktu, czym wybudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność. W dniu 18 marca 2016 roku w P. wdarł się do mieszkania D. L. a następnie wbrew żądaniu wyżej wymienionej osoby uprawnionej miejsca tego nie opuszczał, przez co naruszył jej mir domowy.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: zeznań świadków: D. L. (k. 178-180,194v-196,5-7,9-10,11-12, 25-26,103v,271-271v), I. Ł. (k. 196v-197v, 18-19), J. L. (k. 198-199v,45-46), Ł. K. (k. 200-200v, 60-61), Ł. G. (k. 200v-201v, 42-43), M. K. (k. 232-232v), M. L. (k. 233-234), P. P. (k. 244v-245), A. K. (k. 245v-246), częściowych zeznań M. O. (k. 247-247v), częściowych wyjaśnień oskarżonego (k. 176v-177v, 71-72,75-76), protokołów oględzin (k. 31-32, 84-85), raportów interwencji policyjnych (k. 34-40), wiadomości tekstowych (k. 51-57), protokołu przeszukania (k. 67-69), wykazów połączeń (k. 106-111), postanowienia o umorzeniu dochodzenia (k. 207-210), wezwań (k. 8,13,27-29).

Przesłuchany w toku dochodzenia w dniu 15 kwietnia 2016r. (k. 71-72) nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i wyjaśnił, że wysłał kilka sms-ów na trzy- cztery na numer służbowy D. z jego numeru telefonu celem rozstania się w zgodzie oraz żeby mu oddała osobiste rzeczy i felgi samochodowe, pieniądze w kwocie 2100 zł. Pożyczył jej felgi a pieniądze pożyczył na zakup części potrzebnych do samochodu. Nie spisali umowy, były tylko ustalenia ustne co do zwrotu pieniędzy i felg. Nie dzwonił do niej domofonem. Gdy dzwonił, to tylko po zwrot swoich rzeczy. Raz był u niej sam a dwa lub trzy razy z policją. Felgi oddała mu w marcu 18. Wtedy na klatce schodowej pod jej mieszkaniem został napadnięty i pobity przez nieznanego mu mężczyznę. Nie groził jej samobójstwem.

Przesłuchany po raz kolejny w toku dochodzenia (k. 75v-76) nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i potwierdził uprzednio złożone wyjaśnienia i dodał, iż chce się pogodzić z D. L..

Przesłuchany po raz kolejny na rozprawie (k. 176v-177) nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i wyjaśnił, iż byli razem przez trzy lata. D. L. była wcześniej nękana. Gdy dowiedział się, że D. spotyka się z kimś innym to chciał to zakończyć. Złapał ją na tym. Wcześniej spotykała się ze swoim szefem, też ją na tym złapał. Chciał zakończyć znajomość w zgodzie, nie chciał iść do sadu. D. L. mu powiedziała, że jeżeli będzie chciał prezenty które dawał to pójdzie na policję i jej uwierzą, bo jest matką samotnie wychowującą dziecko. Felgi odebrał w obecności policji. Został uderzony przez znajomego D.. Nie śledził D., nie jeździł za nią i nie obserwował. Miał roszczenia do D. o zwrot felg i kwoty 2100 zł. D. była wcześniej nękana w 2014r. przez P. N. i byli wtedy razem na policji. Sprawa została umorzona. D. miała numer służbowy telefonu, ale na ten numer nie pisał. Chciał się rozstać w zgodzie, gdyż dziecko D. się do niego przyzwyczało.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd tylko częściowo dał wiarę powyższym wyjaśnieniom oskarżonego, mianowicie co do tego, że z D. L. łączyła go bliska znajomość, gdyż taki wniosek można wyprowadzić z samych zeznań samej pokrzywdzonej, o czym będzie mowa niżej w uzasadnieniu. Na bliską relację pomiędzy stronami wskazują także zeznania P. P. (k. 244v-245), które Sąd ocenił jako wiarygodne, gdyż korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego w tym zakresie oraz zeznaniami brata oskarżonego M. O. (k. 247-247v), które również Sąd uznał za wiarygodne, ze względu na to, że są jasne i rzeczowe. W pozostałym zakresie zeznania ww. świadków nie poszerzyły materiału dowodowego, gdyż nie posiadali oni wiedzy w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu.

Sąd nie dał natomiast wiary temu, że w okresie od stycznia 2016 roku do dnia 22 marca 2016 roku w P. nie nękał D. L., w ten sposób, że wielokrotnie o różnych porach dnia i nocy, wbrew jej woli, za pośrednictwem telefonu komórkowego, dzwonił oraz wysyłał wiadomości tekstowe na numer telefonu komórkowego wymienionej prywatny i służbowy, dzwonił domofonem do drzwi mieszkania, podejmował próby nawiązania kontaktu za pośrednictwem osób trzecich, pozostawił wiadomości w skrzynce pocztowej, pomawiał ją i oczerniał w opinii przełożonych, śledził, obserwował, przebywał w okolicy miejsca zamieszkania i pracy wymienionej, groził samobójstwem, wszczęciem postępowania karnego oraz pobiciem i pozbawieniem życia celem wymuszenia kontaktu, czym wybudził u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność oraz o to, że w dniu 18 marca 2016 roku w P. nie wdarł się do mieszkania D. L. a następnie wbrew żądaniu wyżej wymienionej osoby uprawnionej miejsca tego nie opuszczał, przez co naruszył jej mir domowy, gdyż przeczą temu zeznania wiarygodnych świadków: D. L. (k. 178-180, 194v-196, 5-7, 9-10, 11-12, 25-26, 103v, 271-271v), I. Ł. (k. 196v-197v, 18-19), J. L. (k. 198-199v, 45-46), Ł. K. (k. 200-200v, 60-61), Ł. G. (k. 200v-201v, 42-43), M. K. (k. 232-232v), M. L. (k. 233-234), A. K. (k. 245v-246).

Co do relacji pokrzywdzonej z P. N., na co powoływał się oskarżony Sąd stwierdza, że ta kwestia pozostaje bezprzedmiotowa dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd w zasadzie w pełni obdarzył wiarą zeznania: D. L. uznając je za spontaniczne, szczere, szczegółowe, rzeczowe i konsekwentne a nadto korespondujące z zeznaniami pozostałych świadków tj. I. Ł. (k. 196v-197v, 18-19), J. L. (k. 198-199v, 45-46), Ł. G. (k. 200v-201v, 42-43), M. K. (k. 232-232v), M. L. (k. 233-234), co do szczegółów przestępnego zachowania się oskarżonego. Świadczy o tym także fakt, że świadkowie ci są ponadto niewątpliwie najlepiej poinformowani spośród grona wszystkich świadków przesłuchanych w niniejszym postępowaniu karnym, gdyż przebywali w obecności pokrzywdzonej, obserwowali jej naturalne zachowania, w związku z przestępnym zachowaniem oskarżonego a także niejednokrotnie byli bezpośrednimi świadkami przestępnych zachowań oskarżonego wobec D. L., tak jak to miało miejsce w dniu 18 marca 2016r., gdy oskarżony dopuścił się naruszenia miru domowego pokrzywdzonej w obecności świadka Ł. G..

Sąd nie dał wiary zeznaniom D. L. jedynie w części, w której twierdziła, iż z oskarżonym łączyło ją tylko koleżeństwo, albowiem przeczą temu nawet samej jej zeznania z których to wynikało, iż bywała z oskarżonym na różnych przyjęciach towarzyskich m.in. na weselach, w tym na weselu brata oskarżanego, że łączyły ich stosunki fizyczne, oskarżony nocował u pokrzywdzonej, opiekował się dzieckiem pokrzywdzonej, odbierał z przedszkola, pokrzywdzona przyjmowała prezenty od oskarżonego. Trudno po poczynieniu takich ustaleń przyjąć, iż oskarżony był tylko kolegą pokrzywdzonej. Z tych też względów Sąd uznał za niewiarygodne zeznania świadków: I. Ł. (k. 196v-197v, 18-19), J. L. (k. 198-199v,45-46), M. K. (k. 232-232v), M. L. (k. 233-234), którzy potwierdzali wersję pokrzywdzonej w tym zakresie. To, oczywiście w żaden sposób nie może oznaczać, iż oskarżony swoim zachowaniem nie wyczerpał znamion przestępstw określonych w art. 190 a § 1 k.k. oraz art. 193 k.k., na co wskazują zeznania D. L. oraz inne dowody, nie tylko osobowe ale i te z dokumentów tj. protokoły oględzin (k. 31-32, 84-85), raporty interwencji policyjnych (k. 34-40), wiadomości tekstowe (k. 51-57), protokół przeszukania (k. 67-69), wykazy połączeń (k. 106-111), postanowienie o umorzeniu dochodzenia (k. 207-210), wezwania pochodzące od oskarżonego (k. 8,13,27-29).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka funkcjonariusza policji Ł. K. (k. 200,60-61) jako jasnym, dokładnym, spójnym, logicznym oraz korespondującym z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie.

W swoich zeznaniach świadek opisał okoliczności związane z wizytą oskarżonego u pokrzywdzonej w dniu 18 marca 2016r., która miała związek ze zwrotem rzeczy do niego należących. Powyższym zeznaniom Sąd przyznał pełną wiarygodność. Świadek rzeczowo opisywał zdarzenie, przy czym ze względu na znaczny upływ czasu od zdarzenia do złożenia zeznań przed Sądem, zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego są bardziej szczegółowe, co jest naturalne w świetle procesu zacierania się szczegółów zdarzeń z przeszłości.

Potwierdzenie okoliczności dotyczących nękania pokrzywdzonej przez oskarżonego znajdujemy również w zeznaniach A. K. (k. 245v-246), które Sąd uznał za wiarygodne, gdyż korespondują m.in. z zeznaniami pokrzywdzonej. W pozostałym zakresie zeznania świadka dotyczyły zdarzenia z udziałem Ł. G. oraz oskarżonego. Także zeznania świadka R. K. dotyczyły tego zdarzenia. Zeznania tych świadków Sąd ocenił jako wiarygodne, jednakże nie miały one w tym zakresie znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Zeznania G. G. (k. 199v-200,21v) Sąd uznał za nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego niniejszej sprawy. Świadek jako opiekunka dziecka pokrzywdzonej, nie posiadała wiedzy na temat relacji D. L. z oskarżonym. Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka J. K. (k. 246v), która opisała dość ogólnie okoliczności spotkania oskarżonego z kobietą w barze i rozmowy między nimi.

Sąd przyznał pełną wartość dowodową wszystkim dowodom z dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy, takim jak: protokoły oględzin (k. 31-32, 84-85), raporty interwencji policyjnych (k. 34-40), wiadomości tekstowe (k. 51-57), protokoły przeszukania (k. 67-69), wykazy połączeń (k. 106-111), postanowienie o umorzeniu dochodzenia (k. 207-210), wezwań (k. 8,13,27-29), wywiad środowiskowy (k. 275-276), opinia sądowa psychiatryczna (k. 216-217).

Treść powyższych dokumentów nie budzi żadnych wątpliwości, Sąd nie znalazł też podstaw do kwestionowania prawdziwości zawartych w nich danych, jak również żadna ze stron niniejszego postępowania karnego nie kwestionowała żadnego z przytoczonych wyżej dowodów.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należy, iż wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości i została w pełni udowodniona. Czyny których się dopuścił polegały na tym, że w okresie od stycznia 2016 roku daty dziennej bliżej nieustalonej do dnia 22 marca 2016r roku w P. woj. (...), uporczywie nękał D. L., w ten sposób, że wielokrotnie o różnych porach dnia i nocy, wbrew jej woli, za pośrednictwem telefonu komórkowego, dzwonił oraz wysyłał wiadomości tekstowe na numer telefonu komórkowego wymienionej prywatny i służbowy, dzwonił domofonem do drzwi mieszkania, podejmował próby nawiązania kontaktu za pośrednictwem osób trzecich, pozostawił wiadomości w skrzynce pocztowej, pomawiał ją i oczerniał w opinii przełożonych, śledził, obserwował, przebywał w okolicy miejsca zamieszkania i pracy wymienionej, groził samobójstwem, wszczęciem postępowania karnego oraz pobiciem i pozbawieniem życia celem wymuszenia kontaktu, czym wybudził u pokrzywdzonej

uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. oraz o to, że w dniu 18 marca 2016 roku w P. woj. (...), wdarł się do mieszkania D. L. a następnie wbrew żądaniu wyżej wymienionej osoby uprawnionej miejsca tego nie opuszczał, przez co naruszył jej mir domowy tj. o czyn z art. 193 k.k.

Przepis art. 190a § 1 k.k. stanowi, że kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Dobrem chronionym jest związane z ochroną wolności człowieka prawo do życia w poczuciu bezpieczeństwa, tj. wolnego od jakiegokolwiek formy dręczenia, nękania i poczucia zagrożenia. Ochronie podlega zatem wolność psychiczna człowieka, ale także jego prawo do ochrony życia prywatnego i rodzinnego, gdyż sprawca może być karany również za istotne naruszenie prywatności ofiary. Najczęściej jednak istotą tego czynu będzie sytuacja, w której sprawca dokonuje zamachu na psychikę człowieka poprzez naruszenie jego prywatności.

W świetle art. 190a § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność. Podstawowym zachowaniem wyrażającym czynność sprawczą tego przestępstwa jest zatem uporczywe nękanie. Przez nękanie należy rozumieć wielokrotne, powtarzające się prześladowanie wyrażające się w podejmowaniu różnych naprzykrzających się czynności, których celem jest udręczenie, utrapienie, dokuczenie lub niepokojenie pokrzywdzonego albo jego osoby najbliższej. Jest to więc z zasady przestępstwo wieloczynowe. Mogą to być zachowania zarówno legalne, jeśli oceniać je pojedynczo, polegające np. na wysyłaniu listów (tradycyjnych lub elektronicznych) i SMS-ów, telefonowaniu, nachodzeniu w różnych miejscach, jak również nielegalne, wyrażające się np. w groźeniu, włamywaniu się do skrzynek na listy lub do mieszkania ofiary w celu pozostawienia wiadomości lub innych przedmiotów. Ze względu na charakter dobra chronionego podejmowane przez sprawcę czynności nie mogą przybrać postaci bezpośredniego zamachu fizycznego, tj. na zdrowie, życie lub nietykalność osobistą pokrzywdzonego lub jego osoby najbliższej. Mogą zawierać się natomiast w bezprawnym postępowaniu z rzeczą stanowiącą własność ofiary lub atakować jego cześć lub dobre imię (np. przez rozpowszechnianie nieprawdziwych i przykrych wiadomości). Uporczywość nękania. Negatywny stosunek sprawcy do pokrzywdzonego wzmocniony jest dodatkowo właściwością jego zachowania, zawierającą się w uporczywości nękania. Ustawodawca kryminalizuje zatem tylko takie zachowania odpowiadające nękanii, które mają charakter długotrwały. O uporczywym zachowaniu się sprawcy świadczyć bowiem będzie z jednej strony jego szczególne nastawienie psychiczne, wyrażające się w nieustępliwości nękania, tj. trwaniu w swego rodzaju uporze, mimo próśb i upomnień pochodzących od pokrzywdzonego lub innych osób o zaprzestanie przedmiotowych zachowań, z drugiej natomiast strony – dłuższy upływ czasu, przez który sprawca je podejmuje (wyr. SA we Wrocławiu z 19.2.2014 r., II AKa 18/14, KZS 2014, Nr 7–8, poz. 98). By zachowanie mogło być uznane za stalking, nękanie przez sprawcę musi być uporczywe, a zatem polegać na nieustannym oraz istotnym naruszaniu prywatności innej osoby oraz na wzbudzeniu w pokrzywdzonym uzasadnionego okolicznościami poczucia zagrożenia. Ustawodawca nie wymaga przy tym, aby zachowanie stalkera niosło ze sobą element agresji. Nadto prawnie irrelevantne jest w kontekście strony podmiotowej tego przestępstwa, czy czyn sprawcy powodowany jest żywionym do pokrzywdzonego uczuciem miłości, nienawiści, chęcią dokuczenia mu, złośliwością czy chęcią zemsty. Dla bytu tego przestępstwa nie ma znaczenia, czy sprawca ma zamiar wykonać swoje groźby. Decydujące jest tu subiektywne odczucie zagrożonego, które musi być oceniane w sposób zobiektywizowany (post. SN z 12.12.2013 r., III KK 417/13, KZS 2014, Nr 6, poz. 26). Przestępstwo uporczywego nękania (art. 190a § 1 KK) ma charakter materialny, gdyż skutkiem zachowania się sprawcy musi być wytworzenie u pokrzywdzonego uzasadnionego poczucia zagrożenia lub poczucia istotnego naruszenia jego prywatności (wyr. SA we Wrocławiu z 19.2.2014 r., II AKa 18/14, KZS 2014, Nr 7–8, poz. 98). Poczucie zagrożenia oznacza, że zachowanie sprawcy rodzi u pokrzywdzonego przypuszczenie, że może nastąpić eskalacja zamachu i sprawca jest w stanie posunąć się do naruszenia innych dóbr, jego lub osoby mu najbliższej, w szczególności życia lub zdrowia. Poczucie zagrożenia może także powstać w wyniku stałego braku komfortu bezpieczeństwa spowodowanego zachowaniem sprawcy, tj. podjęcia przez niego takich czynności, które wytworzą u ofiary stałe wrażenie śledzenia (obserwowania, podglądania) lub naruszania jego rzeczy lub korespondencji. Wytworzone poczucie zagrożenia musi jednak być uzasadnione, a zatem poparte obiektywnym

przekonaniem, że każdy przeciętny człowiek o porównywalnych do ofiary cechach osobowości, psychiki, intelektu i umysłowości w porównywalnych warunkach także odczuwałby takie zagrożenie. Alternatywnym dokonaniem przestępstwa uporczywego nękania jest istotne naruszenie przez sprawcę prywatności pokrzywdzonego. Prywatność oznacza pewien obszar przyrodzonej wolności człowieka, w którym ma on prawo autonomicznie decydować o kształcie swojego szeroko rozumianego trybu życia. Może obejmować ona zatem różne aspekty życia, począwszy od decydowania o swoim wizerunku, sposobie wyrażania emocji i myśli (wypowiedzi) oraz sposobie postępowania. Cechą prywatności jest to, że zapewnia człowiekowi ochronę przed ingerencją innych ludzi, często więc wyraża się w ochronie miejsca zamieszkania, tajemnicy korespondencji i innych informacji osobistych oraz relacji z osobami bliskimi. Prywatność w pewnym sensie wyznacza granice między życiem indywidualnym i społecznym człowieka (A. Sakowicz, Prawnkarne gwarancje prywatności, s. 303). Prawo do prywatności nie ma jednak charakteru bezwzględne i może być ograniczana okolicznościami współżycia społecznego lub systemem prawa (najczęściej ograniczenia takie muszą wynikać z ustawy). Istotne naruszenie prywatności będzie miało zatem miejsce w przypadku podejmowania przez sprawcę czynności, które godzą w życie prywatne lub rodzinne pokrzywdzonego wbrew jego woli, w szczególności obejmują ingerencję w osobiste sprawy pokrzywdzonego, publiczne ujawnienie faktów prywatnych lub stawiających go w niekorzystnym świetle, a także obejmują naruszenie tajemnicy korespondencji lub miru domowego.

W orzecznictwie SN słusznie podkreślono, że prawo do prywatności wyraża się także w wolności od ingerencji w życie prywatne, rodzinne i domowe, i to niezależnie do tego, czy dotyczy faktów obojętnych czy kłopotliwych. Naruszenie prywatności następuje z momentem określonego działania sprawcy, wkraczającego w sferę życia prywatnego pokrzywdzonego, np. poprzez nagrania lub fotografowanie. O istotności naruszenia prawa do prywatności nie decyduje sama treść materiałów powstała w wyniku nieuprawnionego wkroczenia w sferę prywatności pokrzywdzonego, ale przede wszystkim to, w jaki sposób do naruszenia doszło i ewentualnie jak często dochodziło do tych naruszeń. W tym drugim aspekcie uwidacznia się iunctim między znamieniem uporczywości nękania a znamieniem istotności naruszenia prawa do prywatności. Trudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której uporczywe nękanie pokrzywdzonego łączące się z naruszeniem prywatności, nie stanowiłoby istotnego naruszenia tego prawa (wyr. SN z 12.1.2016 r., IV KK 196/15, Legalis).

Z odniesienia ustalonego stanu faktycznego sprawy do treści powyższych uwag dotyczących przepisu art. 190a § 1 k.k. wynika jasno, że działania oskarżonego podejmowane względem pokrzywdzonej niewątpliwie wyczerpały dyspozycję omawianego przepisu, bowiem uporczywe nękanie polegające na wielokrotnym dzwonieniu oraz wysłaniu wiadomości tekstowych na numer telefonu komórkowego zarówno prywatny i służbowy, dzwonienie domofonem do drzwi mieszkania, podejmowanie prób nawiązania kontaktu za pośrednictwem osób trzecich, pozostawianie wiadomości w skrzynce pocztowej, pomawianie, oczernianie w opinii przełożonych, śledzenie, obserwowanie przebywanie w okolicy miejsca zamieszkania i pracy, grożenie samobójstwem, wszczęciem postępowania karnego oraz pobiciem i pozbawieniem życia celem wymuszenia kontaktu, wybudziło u pokrzywdzonej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotne naruszenie jej prywatności.

Zgodnie z treścią art. 193 k.k. kto wdziera się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo ogrodzonego terenu albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Dobrem chronionym przy przestępstwie naruszenia miru domowego jest wolność człowieka rozumiana jako prawo do decydowania o tym, kto może przebywać w miejscu, do którego jest uprawniony. W orzecznictwie wyrażono pogląd, że dobrem chronionym w art. 193 k.k. jest wolność od bezprawnych ingerencji zakłócających spójność zamieszkiwania, czyli przepis ten obejmuje zakaz wszelkiej formy przedostania się (wejścia) do cudzego zamkniętego mieszkania czy innego pomieszczenia chronionego mirem domowym wbrew wyraźnej woli jego dysponenta (wyr. SA w Katowicach z 26.4.2007 r., II AKa 47/07, KZS 2007, Nr 11, poz. 41; post. SN z 14.8.2001 r., V KKN 338/98, niepubl.). Zamach na miejsce zamieszkania wiąże się także z ochroną życia prywatnego i rodzinnego, gdyż miejsce stałego przebywania człowieka bez wątpienia należy do ścisłej sfery jego prywatności. Czynność sprawcza naruszenia miru domowego polega na wdzieraniu się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo na ogrodzony teren lub nieopuszczenia takiego miejsca wbrew żądaniu osoby uprawnionej. Komentowany przepis przewiduje zatem

dwie alternatywne formy naruszenia miru domowego odpowiadające przyjętym w strukturze przestępstwa formom czynu. Naruszenia miru można bowiem dokonać przez działanie, które polega na wdarciu się sprawcy do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo na ogrodzony teren, lub przez zaniechanie, które zachodzi wówczas, gdy sprawca wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza.. Wdzieranie się sprawcy obejmuje wszelkie sposoby przedostania się do określonego miejsca wbrew jawnej lub dorozumianej (np. przez zamknięcie danego pomieszczenia na klucz lub ogrodzenie terenu płotem) woli osoby uprawnionej. Wdarcie w rozumieniu art. 193 k.k. to przede wszystkim wejście połączone z pokonaniem przeszkody, lecz nie chodzi tu o przeszkodę o charakterze fizycznym, ale o przełamanie woli osoby uprawnionej, która dla wdzierającego się stanowi barierę do pokonania. Sposób naruszenia woli osoby uprawnionej może być różny, jest on przy tym okolicznością drugorzędą, nieistotną z punktu widzenia bytu samego przestępstwa (wyr. SA w Katowicach z 9.12.2010 r., II AKa 384/10, KZS 2011, Nr 5, poz. 75). Objąć może zatem wszelkie formy przedostania się (wejścia) do cudzego zamkniętego mieszkania lub innego pomieszczenia chronionego mirem domowym, tj. wbrew wyraźnej woli jego dysponenta (wyr. SA w Katowicach z 26.4.2007 r., II AKa 47/07, KZS 2007, Nr 11, poz. 41).

Nieopuszczenie natomiast określonego miejsca jest taką sytuacją faktyczną, w której sprawca już znalazł się w określonym miejscu – obojętnie czy za wiedzą lub zgodą gospodarza – i nie opuszcza tego miejsca mimo żądania ze strony osoby uprawnionej, aby to uczynił. Jest bowiem kwestią drugorzędą, czy sprawca znalazł się w tym miejscu legalnie, nie chcąc go następnie opuścić, czy też nielegalnie, istotne jest bowiem tylko to, że sprzeciwia się żądaniu osoby uprawnionej. Przez żądanie należy rozumieć stanowcze i wyraźne, a nie tylko dorozumiane wyrażenie woli osoby uprawnionej, aby dana osoba opuściła jego mieszkanie lub inne jego pomieszczenie albo należący do niego ogrodzony teren. Nieopuszczenie cudzego miejsca staje się bowiem bezprawne od chwili dotarcia do sprawcy żądania osoby uprawnionej opuszczenia miejsca, które do niej należy. Osoba uprawniona to taka osoba, która ma prawo do dysponowania danym miejscem w taki sposób, że dla osób trzecich jest to miejsce cudze. Prawo to może wynikać przede wszystkim z norm dotyczących własności, ale także użytkowania, służebności, posiadania (prawa rzeczowe) oraz z najmu, dzierżawy, dożywocia (zobowiązania), a nadto z norm prawa lokalowego i spółdzielczego. Znamiona przestępstwa naruszenia miru domowego może więc zrealizować jedynie osoba, której nie przysługuje – na podstawie obowiązujących przepisów lub istniejącej między stronami umowy – prawo dostępu do obiektu będącego formalnie mieniem "cudzym" (wyr. SN z 3.2.2016 r., III KK 347/15, Prok. i Pr. 2016, Nr 5, poz. 5).

Bez wątplenia zachowanie oskarżonego mające miejsce w dniu 18 marca 2016 roku w P. polegające na wdarciu się do mieszkania D. L. a następnie wbrew żądaniu osoby uprawnionej nie opuszczanie tego miejsca stanowi naruszenie miru domowego określone w art. 193 k.k.

Odnosząc się do wymiaru kary Sąd orzekający zważył, co następuje.

Zgodnie z przepisami art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonej.

Sąd, kierując się dyrektywami zawartymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., uznał, że adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy za czyn z art. 190a § 1 k.k. będzie kara sześciu miesięcy pozbawienia wolności a za czyn z art. 193 k.k. będzie kara trzech miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 §1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. tak orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i jako kary łączną wymierzył oskarżonemu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności.

Jako okoliczności obciążające oskarżonego Sąd uwzględnił to, że dopuszczał się on przypisanego mu przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. w przeciągu prawie trzech miesięcy, jak i to, że jego zachowanie przybierało niejednokrotnie formy agresywne i rodzące obawy pokrzywdzonej. D. L. bała się oskarżonego jak również o swoje dziecko, gdyż zachowania oskarżonego były nieprzewidywalne. Przykładem może być zdarzenie mające miejsce w dniu 18 marca 2016r. w mieszkaniu pokrzywdzonej, podczas którego oskarżony sam się zranił uderzając głową o półkę w mieszkaniu pokrzywdzonej.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił to, że oskarżony nie był dotychczas karany sędownie, pozytywny wywiad środowiskowy oraz chęć pojednania się z pokrzywdzoną.

Należy stwierdzić, że orzeczona kara realizuje swe cele takie jak: cel sprawiedliwościowy – jest współmierna do ciężkości przestępstwa, a co za tym idzie - jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia sprawcy, cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała zarówno wychowawczo. Sprawci, że sprawca nie popełni ponownie przestępstwa, jak i represyjnie – będzie stanowiła dolegliwość, która przekona sprawcę o nieopłacalności łamania prawa, jego szybkości i surowości; cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność, odstraszająco na innych potencjalnych sprawców. Ponadto kara ta będzie w sposób istotny wpływała na poczucie sprawiedliwości społecznej.

Przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k. stanowią, że Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nie przekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełniania przestępstwa nie był skazany na karę pozbawiania wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Przepis art. 70 § 1 k.k. stanowi, że zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który wynosi od roku do trzech lat i biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia.

Sąd orzekający doszedł do wniosku, że dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary a w szczególności dla zapobieżenia powrotowi przez nią do przestępstwa wystarczającym będzie wymierzenie mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata, za czym przemawia zwłaszcza fakt uprzedniej niekaralności. Z tych względów uznać należy, że wymierzenie mu kary izolacyjnej za przypisane mu obecnie czyny, byłoby nadmiernie surowe i zawierało nie tyle element wychowawczy, ile retorsyjny. Umożliwi to, w ocenie Sądu, pełną kontrolę przebiegu procesu resocjalizacyjnego i ewentualną korektę prognozy kryminologicznej. W ocenie Sądu, groźba zarządzenia wykonania kary zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej kwotę 3000 tysięcy złotych tytułem zadośćuczynienia, które będzie rekompensowało doznane przez pokrzywdzoną cierpienia związane z popełnionymi na jej szkodę przestępstwami.

Sąd, określił wysokość zadośćuczynienia w kwocie poniżej wartości żądanej przez uprawnioną. Dla takiego rozstrzygnięcia kierowano się tym, że dokładne określenie szkody o charakterze osobistym w postaci krzywdy nie jest możliwe. Jest to kwota adekwatna w stosunku do poniesionej przez pokrzywdzoną szkody niematerialnej, jak też uwzględnia możliwości majątkowe oskarżonego.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 7a k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymania od kontaktowania z pokrzywdzoną i zbliżania do pokrzywdzonej na odległość 100 metrów, celem zapewnienia bezpieczeństwa, ochrony pokrzywdzonej.

Na rzecz oskarżycielki posiłkowej zasądzono od oskarżonego kwotę 2521 ,50 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego co znalazło podstawę w art. 627 k.p.k.

O kosztach orzeczono stosownie do art. 627 k.p.k. w zakresie opłaty od kary i części wydatków. W pozostałym zakresie o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i zwolnił oskarżonego od części zwrotu wydatków biorąc pod uwagę jego sytuację majątkową.

Z tych względów orzeczono jak w wyroku.